

Administradors

FESTES DE LA LLUM'96

PATROCINA

Ajuntament de Manresa

PREGÓ

**FESTES
DE LA
LLUM'96**

A CÀRREC

D'ENRIC TORRES I CAMPRUBÍ

17 DE FEBRER DEL 1996

SALÓ DE SESSIONS DE L'AJUNTAMENT DE MANRESA

El motiu que aquests administradors hagin escollit la persona del Sr. Enric Torres i Camprubí és el fet de donar un merescut reconeixement a un empresari que s'ha expandit arreu de Catalunya, sense perdre la identitat manresana i mantenint el centre operatiu a la nostra Comarca.

El seu testimoni és un exemple a seguir i un mirall per a futures generacions de manresans.

Per a Bàsquet Manresa SAE, és un honor que el Sr. Torres hagi acceptat ser el pregoner de les Festes de la Llum 96, alhora que li desitja un futur d'expansió tan brillant com la realitat actual.

Il·lustríssim senyor alcalde,
Excel·lentíssima Corporació Municipal,
Autoritats,
Senyores, Senyors...

És per a mi una gran satisfacció poder adreçar-me avui a tots vostès amb motiu d'aquestes festes de la Llum; i per això vull agrair especialment als administradors d'enguany, a Bàsquet Manresa, aquest honor.

Com s'hauria de fer un bon pregó de les festes de la Llum?

Això em preguntava, una mica anguniós, fa ben pocs dies, quan em van distingir amb l'encàrrec d'aquesta responsabilitat.

Sempre he pensat que la redacció d'un pregó per a aquestes diades corresponia a persones amb grans coneixements històrics, a homes arrelats a la vida cultural de la Ciutat, a plomes més enginyoses...

—«Vostè és un empresari manresà de fa molts anys, i la seva empresa ha assolit un lloc notable dins del seu entorn»— van recalcar els administradors d'enguany. —«Segurament vostè tindrà força coses a dir de la Ciutat»...

I vet aquí que sí, que no podia decebre a qui mostrava aquesta deferència vers la meva persona. Era un repte prou afalagador, de manera que vaig decidir que, tot i que m'embolicava en una tasca ben delicada, podria (i així els ho pregaria) comptar amb la condescendència de tots vostès.

Caldrà, de moment, presentar-me:

Sóc nat a Manresa, un setembre de 1926, ben a la vora d'aquesta mateixa Sala, a la Fonda Sant Antoni. De petit vaig haver de marxar durant un curt període, i tornava a Manresa als 12 anys, amb un farcelllet a l'esquena i després d'haver passat un any a França com a refugiat.

De llavors ençà he estat ciutadà de Manresa. Hi he viscut, hi he treballat i hi he aconseguit d'obrir-me camí, endegant diverses empreses (unes amb més fortuna que d'altres, tot cal dir-ho) totes dins l'àmbit d'aquesta ciutat, que m'han donat amb escreix alegries, maldecaps i angoixes, però que, al capdavall, han fet que la meua vida hagi tingut el goig d'ésser viscuda molt intensament.

Totes les persones que m'han envoltat en aquests anys i que m'han ajudat, esperonat, il·lusionat i que han determinat la meua trajectòria personal i professional mereixen en aquest punt la meua menció. Vagi per a ells, els que hi són i els que ja no hi són, la meua més profunda gratitud i reconeixement. N'estic ben segur que d'aquí en endavant, molts d'altres formaran part d'aquesta llista d'agraïments que, si m'ho permeten, guardaré en un gran calaix que espero que no acabi mai de tancar-se.

Esdevingué, segons els historiadors, que el dia 21 de febrer de l'any 1345 un raig de Llum poderós, resplendent, sortí de Montserrat, la Muntanya, per anar a posar-se dins l'església del Carme.

Per a mi, ignorant de les dades històriques, una cosa en queda clara: la Llum, el Miracle, era l'esperança, l'empenta que feia costat a aquells homes i dones emprenedors, engrescats en el dur treball comú, ple de desenganys, misèries i pors. Aquells homes de Fe que creien que el missatge arribaria, que els faria costat i que la il·luminació de la raó faria Llum per damunt de la foscor i de l'egoisme.

Per fi, la Llum arribà, permetent obrir el camí de la sèquia, el camí de la vida. L'aigua arribaria en un bressol per apagar la set de les terres, naixent dels brolladors de la sèquia per donar prosperitat a conreus, abundor de fruits a les seves hortes, ara suficientment assaonades, i propiciaria més endavant la creació d'incipients indústries.

El volum de l'obra, 26 quilòmetres, assolit amb els mitjans del segle XIV, per força havia de menester un cop de mà "diví".

D'una forma o d'altra, la sèquia, en el trascurs del temps, va permetre a Manresa ésser una ciutat pròspera, una ciutat que, com la sèquia, recull esforços de les poblacions que l'envolten i que els reuneix per assolir objectius comuns. Així, Manresa ha estat una Ciutat brillant i important en el nostre segle, una ciutat amb tradició industrial i comercial, que ha donat homes i dones emprenedors, que han creat riquesa i han permès l'evolució de la Ciutat fins als nostres dies.

En el sector industrial cal destacar l'habilitat de la seva transformació, que d'un sector industrial tèxtil genèric molt arrelat, va passar a una especialització en certs productes (gasses, cintes...) o a la seva transformació cap el sector metal·lúrgic i d'accessoris de l'automòbil.

Pel que fa al sector comercial, no hem d'oblidar el fet d'haver tingut a Manresa un dels pioners del nou comerç català: Joan Jorba i Rius, el primer comerciant que va saber veure cap on anava el comerç del futur i va ésser fundador dels primers grans gagatzems a Catalunya i mestre de molts comerciants de la nostra ciutat.

El fet que avui recordem i celebrem, sota el meu punt de vista, és l'arribada d'una llavor que portaria, en el seu temps, el creixement de Manresa, i que va fer possible un canvi radical en la societat dels segles següents. Però va caldre una idea brillant, una persona o persones que la lideressin, una voluntat aferrissada i un treball insistent. En definitiva, una Empresa.

Heus aquí tota una lliçó, que ens arriba d'uns homes de fa 651 anys: per portar a terme una iniciativa, una empresa, cal

- una bona idea
- un lideratge
- un equip
- saber aprofitar els recursos existents
- aportar nous recursos per arribar a bon fi
- fe, constància i treball, treball i més treball...

Els temps han canviat. Som altres homes, altres ciutadans. Tenim al davant nous reptes, noves il·lusions, i hem d'obrir nous camins. Sovint demanem noves Llums que ens facin desaparèixer els obstacles, i treballem amb fe en una idea tot i que ja comencem a intuir que val més no esperar un altre "miracle".

Però hi han "Llums", i són per oferir-nos oportunitats, per ésser creatius, per fer equips, per exercir el lideratge... ben segur que no és fàcil!

I qui ho sap millor això, que els membres de Bàsquet Manresa, que ens han fet vibrar amb els triomfs del seu equip amb un pressupost ben minso, però amb la il·lusió més gran. Ells han fet possible que el nom de Manresa fos més conegut, no ja al nostre país, sinó arreu del món amb la seva darrera participació en competicions europees.

I, de fet, tinc la profunda certesa que rera cada iniciativa, darrera de cada empresa, hi ha l'esforç de molta gent que treballant i fent-la créixer fan créixer el país. Perquè una empresa no és un element aïllat: viu, conviu i avança amb la societat. Una empresa, a més del fi per al qual s'ha constituït, té una obligació moral: retornar en bona part el que la societat li aporta. Hi ha empreses en què aquesta obli-

gació es converteix en la seva finalitat, com ara Bàsquet Manresa, una empresa amb accionistes però la finalitat de la qual ha d'ésser, i és, projectar l'esport, el seu esperit i el nom de Manresa.

Tinc 69 anys que, val a dir-ho, han passat molt de pressa, però... quins canvis no hem vist els qui hem arribat a aquesta mida! Han canviat radicalment tot allò referent a les comunicacions: carreteres, telefonia, informàtica... Els medis al nostre abast són fabulosos. Recordo els meus inicis, el meu bateig en el món dels negocis: un camió de cebes que venia a 25 cèntims els dos quilos, en una botigueta que en deien "el Portal Gran" al núm. 86 de la Carretera de Vic (tenia 15 anys llavors i, per cert, hi vaig perdre diners); i vet aquí que ara em veig al davant d'una empresa amb prop de 1.000 empleats.

Amb la construcció de l'eix transversal, Manresa i el Bages tenen davant seu un gran repte: fer de la idea d'ésser el Cor de Catalunya un fet real. Els manresans hem de fer que Manresa sigui el nus de comunicacions de què sempre s'ha parlat; hem d'aprofitar l'empenta que ens suposen aquestes noves infraestructures. La cultura empresarial i comercial que perviu entre la nostra gent és un suport fonamental per afrontar aquests nous reptes.

Com fer-ho possible? Aquells que van emprendre el camí de la Sèquia ja ens en van ensenyar la manera: tenint idees, marcant-nos objectius, creant il·lusions, posant-hi els mitjans, i amb força, amb imaginació i no defallint davant dels obstacles.

I ens calen també líders capaços d'engrescar tota la societat. I aquest som tots plegats: la societat civil, els empresaris i els nostres representants en els ens públics.

Tots plegats hem d'anar d'acord per fer aquest nou pas endavant, procurant que la nostra petjada quedi ben assentada i serveixi per als

qui vénen darrera nostre. Quedar-nos quiets on som suposaria renunciar a l'esdevenidor pel qual tanta gent ha treballat fort abans que nosaltres.

No esperem llums miraculoses, busquem la nostra pròpia llum per aprofitar els missatges que els temps nous i les noves generacions ens transmeten.

Tant de bo que aquest munt d'idees meves al voltant de la Ciutat i de l'Empresa hagin arribat a vostès amb tota la discreció que jo desitjo, ja que ara que acabo aquest meu missatge constato la dificultat de transmetre'ls en paraules tot el que brolla més fàcilment a través dels sentiments.

Moltes gràcies i **bones Festes de la Llum!**